TIESAS SPRIEDUMS (devītā palāta)

2024. gada 14. marts*

Valsts pienākumu neizpilde – LESD 258. pants – Direktīva (ES) 2018/1972 – Eiropas Elektronisko sakaru kodekss – Netransponēšana un transponēšanas pasākumu nepaziņošana – LESD 260. panta 3. punkts – Prasība piespriest maksāt naudas sodu un kavējuma naudu – Soda apmēra noteikšanas kritēriji – Daļēja atteikšanās no prasības

Lietā C-457/22

par prasību sakarā ar pienākumu neizpildi atbilstoši LESD 258. pantam un 260. panta 3. punktam, ko 2022. gada 8. jūlijā cēlusi

Eiropas Komisija, ko pārstāv *M. Kocjan*, *U. Małecka*, *L. Malferrari* un *E. Manhaeve*, pārstāvji,

prasītāja,

pret

Slovēnijas Republiku, ko pārstāv *T. Mihelič Žitko*, pārstāvis,

atbildētāja,

TIESA (devītā palāta)

šādā sastāvā: tiesneši Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], kas pilda palātas priekšsēdētāja pienākumus, S. Rodins [*S. Rodin*] un L. S. Rosi [*L. S. Rossi*] (referente),

ģenerāladvokāte: T. Čapeta [*T. Ćapeta*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokātes uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – slovēņu.

Spriedums

1 Ar prasības pieteikumu Eiropas Komisija lūdz Tiesu:

– konstatēt, ka Slovēnijas Republika, nepieņemdama normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas (ES) 2018/1972 (2018. gada 11. decembris) par Eiropas Elektronisko sakaru kodeksa izveidi (OV 2018, L 321, 36. lpp.) prasības, vai katrā ziņā nepaziņodama šos aktus Komisijai, nav izpildījusi šīs direktīvas 124. panta 1. punktā paredzētos pienākumus;

– piespriest Slovēnijas Republikai saskaņā ar LESD 260. panta 3. punktu maksāt kavējuma naudu par katru dienu 6256,17 EUR, sākot no dienas, kad tiks pasludināts spriedums šajā lietā, jo šī dalībvalsts nav izpildījusi savu pienākumu paziņot minētās direktīvas transponēšanas pasākumus;

– piespriest Slovēnijas Republikai saskaņā ar LESD 260. panta 3. punktu samaksāt naudas sodu 1390,77 EUR dienā, to reizinot ar pirmajā ievilkumā aprakstītās pienākumu neizpildes turpināšanās dienu skaitu, un šis sods ir vismaz 383 000 EUR; un

– piespriest Slovēnijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Atbilstošās tiesību normas

2 Direktīvas 2018/1972 2. un 3. apsvērumā ir noteikts:

“(2) Komisija regulāri pārskata, kā darbojas piecas direktīvas, kas ietilpst pastāvošajā elektronisko sakaru tīklu un pakalpojumu regulējumā [..], jo īpaši, lai noteiktu, vai vajadzīgi grozījumi tehnoloģiju un tirgus attīstības dēļ.

(3) Komisija 2015. gada 6. maija paziņojumā, kurā izklāstīta Digitālā vienotā tirgus stratēģija Eiropai, norādīja, ka tās veiktajā telesakaru regulējuma pārskatīšanā galvenā uzmanība tiks pievērsta pasākumiem, kuru mērķis ir radīt stimulus ieguldījumiem ātrdarbīgos platjoslas tīklos, panākt konsekventāku iekšējā tirgus pieeju radiofrekvenču spektra politikā un pārvaldībā, radīt patiesa iekšējā tirgus nosacījumus, novēršot regulējuma sadrumstalotību, nodrošināt patērētāju efektīvu aizsardzību, vienādus konkurences apstākļus visiem tirgus dalībniekiem un noteikumu konsekventu piemērošanu, kā arī nodrošināt efektīvāku regulatīvo iestāžu sistēmu.”

3 Šīs direktīvas 1. pantā “Priekšmets, darbības joma un mērķis” ir noteikts:

“1. Šī direktīva izveido saskaņotu satvaru elektronisko sakaru tīklu, elektronisko sakaru pakalpojumu, saistīto iekārtu un saistīto pakalpojumu, kā arī konkrētu galiekārtu aspektu regulēšanai. Tā nosaka valsts regulatīvo iestāžu un attiecīgā gadījumā citu kompetento iestāžu uzdevumus un izveido procedūru kopumu, lai nodrošinātu tiesiskā regulējuma saskaņotu piemērošanu visā [Eiropas] Savienībā.

2. Šīs direktīvas mērķi ir:

a) ieviest tādu iekšējo tirgu elektronisko sakaru tīklos un pakalpojumos, kas rada ļoti augstas veiktspējas tīklu izvēršanu un ieviešanu, noturīgu konkurenci, elektronisko sakaru pakalpojumu sadarbspēju, pieejamību, tīklu un pakalpojumu drošību un labumu galalietotājam; un

b) ar pilnvērtīgas konkurences un izvēles palīdzību visā Savienībā nodrošināt kvalitatīvus, lētus, publiski pieejamus pakalpojumus, novērst apstākļus, kuros tirgus nepietiekami apmierina galalietotāju vajadzības, tostarp galalietotāju ar invaliditāti vajadzības, lai viņi varētu piekļūt pakalpojumiem vienlīdzīgi ar citiem, un noteikt nepieciešamās galalietotāju tiesības.

[..]"

4 Minētās direktīvas 124. panta "Transponēšana" 1. punktā ir noteikts:

"Dalībvalstis līdz 2020. gada 21. decembrim pieņem un publicē normatīvos un administratīvos aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas prasības. Tās nekavējoties dara Komisijai zināmu minēto noteikumu tekstu.

Dalībvalstis minētos pasākumus piemēro no 2020. gada 21. decembra.

Kad dalībvalstis pieņem minētos aktus, tajos iekļauj atsauci uz šo direktīvu, vai arī šādu atsauci pievieno to oficiālajai publikācijai. Tajos ietver arī paziņojumu, ka atsauces esošajos normatīvajos un administratīvajos aktos uz direktīvām, kas atceltas ar šo direktīvu, uzskata par atsaucēm uz šo direktīvu. Dalībvalstis nosaka, kā izdarāma šāda atsauce un kā formulējams minētais paziņojums."

Pirmstiesas procedūra un tiesvedība Tiesā

5 Tā kā Slovēnijas Republika nebija sniegusi nekādu informāciju par Direktīvas 2018/1972 transponēšanai Slovēnijas tiesībās nepieciešamo noteikumu pieņemšanu saskaņā ar tās 124. pantu, Komisija 2021. gada 4. februārī šai dalībvalstij nosūtīja brīdinājuma vēstuli.

6 Pēc tam, kad Slovēnijas iestādes bija lūgušas un saņēmušas termiņa pagarinājumu atbildes sniegšanai uz šo brīdinājuma vēstuli, tās 2021. gada 4. jūnijā atbildēja, it īpaši norādot, ka Direktīva 2018/1972 jātransponē ar likumu (turpmāk tekstā – "transponēšanas likums"), kas jāpublicē un jāpaziņo Komisijai līdz 2021. gada decembrim.

7 2021. gada 23. septembrī Komisija Slovēnijas Republikai nosūtīja argumentētu atzinumu. 2021. gada 5. novembrī Slovēnijas iestādes lūdza pagarināt termiņu atbildes sniegšanai uz šo argumentēto atzinumu un informēja Komisiju, ka starpgadījums iekšējās likumdošanas procedūras laikā ir aizkavējis šā likuma pieņemšanu un tagad to paredzēts publicēt un paziņot 2022. gada martā.

8 Komisija apmierināja šo lūgumu un pagarināja šo termiņu līdz 2022. gada 23. februārim.

9 Slovēnijas iestādes 2022. gada 18. februāra atbildes vēstulē uz argumentēto atzinumu apgalvoja, ka neparedzēti apstākļi ir izraisījuši papildu kavēšanos Direktīvas 2018/1972 transponēšanā. Konkrētāk – tās norādīja, ka transponēšanas likumprojekts tagad jāpieņem 2022. gada aprīlī un

pēc tam šis likums tiks publicēts un paziņots Komisijai. Turklāt 2022. gada 18. martā šīs iestādes iesniedza šī likumprojekta noteikumu un atsevišķu šīs direktīvas noteikumu atbilstības tabulu. Komisija 2022. gada 25. martā iesniedza apsvērumus par minēto likumprojektu.

10 Uzskatīdama, ka Slovēnijas Republika nav pieņēmusi tiesību aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas prasības, Komisija 2022. gada 6. aprīlī nolēma celt Tiesā šo prasību.

11 Slovēnijas iestādes 2022. gada 12. aprīlī informēja Komisiju, ka balsojums par transponēšanas likumprojektu bija atlikts deputātu grupas pieprasījuma rīkot konsultatīvu referendumu par šo projektu dēļ.

12 Slovēnijas iestādes 2022. gada 14. jūnijā informēja Komisiju par Direktīvas 2018/1972 transponēšanā gūtajiem panākumiem. It īpaši tās norādīja, ka pēc likumdevēja sasaukuma maiņas visas likumdošanas procedūras, kas bija sāktas iepriekšējā sasaukuma laikā, tostarp transponēšanas likumprojekta procedūra, tika izbeigtas, ka tika iesniegts jauns transponēšanas likumprojekts un ka par to nav un netiks rīkots referendums. Šīs iestādes nav paziņojušas šī jaunā likumprojekta pieņemšanas grafiku.

13 2022. gada 8. jūlijā Komisija cēla šo prasību.

14 Slovēnijas Republika lūdz Tiesu – kā pamatprasību – samazināt Komisijas prasīto finansiālo sankciju apmēru un – pakārtoti – noraidīt visus tās prasījumus.

15 2022. gada 19. decembra atbildes rakstā uz repliku Slovēnijas Republika informēja Tiesu, ka 2022. gada 28. septembrī ir pieņemts transponēšanas likums, ka tā tajā pašā dienā tā par to ir informējusi Komisiju un ka šis likums ir stājies spēkā 2022. gada 10. novembrī.

16 2022. gada 19. decembrī rakstveida process šajā lietā tika pabeigts.

17 Ar 2023. gada 20. jūnija aktu Komisija informēja Tiesu, ka Slovēnijas Republikas veiktā Direktīvas 2018/1972 transponēšana var tikt uzskatīta par pabeigtu 2022. gada 10. novembrī un ka tā daļēji ir atteikusies no savas prasības, atsaucot prasību noteikt kavējuma naudu un precizējot savus prasījumus piespriest šai dalībvalstij samaksāt naudas sodu 958 240,53 EUR.

18 2023. gada 31. jūlijā Slovēnijas Republika iesniedza savus apsvērumus par Komisijas daļēju atteikšanos no prasības un tās prasījumu pielāgošanu.

Par prasību

Pienākumu neizpilde atbilstoši LESD 258. pantam

Lietas dalībnieku argumenti

19 Komisija atgādina, ka saskaņā ar LESD 288. panta trešo daļu dalībvalstīm jāpieņem noteikumi, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu direktīvu transponēšanu valsts tiesību sistēmā šajās direktīvās noteiktajos termiņos, un šie noteikumi nekavējoties jāpaziņo Komisijai.

20 Komisija precizē, ka pienākumu neizpilde jāvērtē, ņemot vērā situāciju attiecīgajā dalībvalstī, kāda tā bija argumentētajā atzinumā noteiktā termiņa beigās.

21 Šajā gadījumā, beidzoties šim termiņam – vai pat šīs prasības celšanas dienā –, Slovēnijas Republika vēl nebija pieņēmusi tiesību normas, kas vajadzīgas, lai transponētu Direktīvu 2018/1972 tās valsts tiesībās, un katrā ziņā nebija par tām paziņojusi Komisijai.

22 Komisijas ieskatā Slovēnijas Republika faktiski neapstrīd tai pārmesto pienākumu neizpildi, bet tikai atsaucas uz praktiskiem un iekšējiem apstākļiem, lai to attaisnotu. Taču direktīvas netransponēšanu tajā paredzētajā termiņā nevar attaisnot ar šādiem apstākļiem.

23 Slovēnijas Republika tiešām neapstrīd pienākumu neizpildi, bet vienīgi apraksta darbu norisi, kuru beigās galu galā tika pieņemts transponēšanas likums, kas esot stājies spēkā 2022. gada 10. novembrī. Tomēr tā uzsver, ka visā procedūras laikā tā vienmēr ir lojāli sadarbojusies ar Komisiju un informējusi to par šīs procedūras gaitu, kuras kavēšanās esot radusies neparedzētu apstākļu dēļ, ko šī dalībvalsts esot paskaidrojusi Komisijai atbildē uz argumentēto atzinumu.

Tiesas vērtējums

24 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pienākumu neizpildes fakts ir novērtējams atkarībā no stāvokļa, kāds attiecīgajā dalībvalstī bija, beidzoties argumentētajā atzinumā noteiktajam termiņam, un vēlāk notikušās izmaiņas Tiesa nevar ņemt vērā (spriedums, 2021. gada 25. februāris, Komisija/Spānija (Personas datu direktīva – Krimināltiesību joma), C-658/19, EU:C:2021:138, 15. punkts un tajā minētā judikatūra).

25 Turklāt Tiesa vairākkārt ir nospriedusi: ja direktīvā ir skaidri paredzēts dalībvalstu pienākums nodrošināt, ka tās īstenošanai vajadzīgajos noteikumos ir ietverta atsauce uz šo direktīvu vai šāda atsauce ir pievienota to oficiālajai publikācijai, tad dalībvalstīm katrā ziņā jāpieņem pozitīvs tiesību akts, ar kuru attiecīgā direktīva tiek transponēta (spriedums, 2021. gada 25. februāris, Komisija/Spānija (Personas datu direktīva – Krimināltiesību joma), C-658/19, EU:C:2021:138, 16. punkts un tajā minētā judikatūra).

26 Šajā lietā termiņš atbildes sniegšanai uz argumentēto atzinumu, ko Komisija bija pagarinājusi, beidzās 2022. gada 23. februārī. Tāpēc apgalvotās pienākumu neizpildes esamība vai neesamība jāizvērtē, ņemot vērā valsts to tiesību aktu stāvokli, kas bija spēkā šajā datumā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 25. februāris, Komisija/Spānija (Personas datu direktīva – Krimināltiesību joma), C-658/19, EU:C:2021:138, 17. punkts un tajā minētā judikatūra).

27 Šajā ziņā nav strīda par to, ka minētajā datumā Slovēnijas Republika nebija nedz veikusi vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu pilnīgu Direktīvas 2018/1972 transponēšanu, nedz – tātad – paziņojusi šos pasākumus Komisijai.

28 Lai attaisnotu pienākumu neizpildi, Slovēnijas Republika, pirmkārt, norāda uz likumdošanas procesa laikā notikušu starpgadījumu – likumdevēja sasaukuma maiņu, kā arī lūgumu rīkot konsultatīvu referendumu un, otrkārt, uzsver sadarbības un lojālas sadarbības garu, ko tā vienmēr esot izrādījusi attiecībā pret Komisiju.

29 Tomēr ar šādiem argumentiem nevar attaisnot Komisijas pārmesto pienākumu neizpildi.

30 Pirmkārt, Slovēnijas Republikas norādītie iekšējā konstitucionālā rakstura apstākļi nevar būt atbilstoši, jo saskaņā ar pastāvīgo judikatūru prakse vai problēmas, kas izriet no dalībvalsts iekšējās sistēmas, nevar nedz attaisnot no Savienības direktīvām izrietošu pienākumu un termiņu neievērošanu, nedz arī – tātad – to, ka direktīvas tiek transponētas novēloti vai nepilnīgi (spriedums, 2021. gada 13. janvāris, Komisija/Slovēnija (FITD II), C-628/18, EU:C:2021:1, 79. punkts un tajā minētā judikatūra).

31 Otrkārt, apstāklim, ka Slovēnijas Republika esot sadarbojusies ar Komisiju, arī nav nozīmes, lai novērtētu minētās pienākumu neizpildes esību, jo dalībvalstīm un Savienības iestādēm saskaņā ar LES 4. panta 3. punktu ir pienākums savstarpēji sadarboties un šis pienākums ietver arī direktīvu pareizu un pilnīgu transponēšanu tajās noteiktajos termiņos.

32 Tāpēc jākonstatē: tā kā Slovēnijas Republika argumentētajā atzinumā noteiktā termiņa – ko Komisija pagarināja –, beigās nav pieņēmusi normatīvos un administratīvos aktus, kuri vajadzīgi, lai izpildītu Direktīvas 2018/1972 prasības, un tātad nav paziņojusi Komisijai šo aktus, tā nav izpildījusi šīs direktīvas 124. panta 1. punktā paredzētos pienākumus.

Par prasībām atbilstoši LESD 260. panta 3. punktam

Par prasību piespriest maksāt kavējuma naudu

33 Kā norādīts šī sprieduma 17. punktā, ar 2023. gada 20. jūnija aktu Komisija atzina, ka Slovēnijas Republika ir pabeigusi Direktīvas 2018/1972 transponēšanu 2022. gada 10. novembrī, un tāpēc atsauca savu prasību noteikt kavējuma naudu.

34 Šādos apstākļos par šo prasību vairs nav jālemj.

Par prasību piespriest maksāt naudas sodu

– Lietas dalībnieku argumenti

35 Komisija apgalvo, pirmkārt, ka Direktīva 2018/1972 ir pieņemta saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru un tādējādi ietilpst LESD 260. panta 3. punkta piemērošanas jomā un, otrkārt, ka Slovēnijas Republika, nepaziņodama minētās direktīvas transponēšanas pasākumus LESD 260. panta 3. punkta izpratnē, acīmredzami neesot izpildījusi šīs direktīvas 124. panta 1. punktā paredzētos pienākumus.

36 Komisija atgādina, ka tās Paziņojuma 2011/C 12/01 "LESD 260. panta 3. punkta īstenošana" (OV 2011, C 12, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "2011. gada paziņojums") 23. punktā tā ir konkretizējusi, ka sodi, kurus tā piedāvās saskaņā ar LESD 260. panta 3. punktu, tiks aprēķināti atbilstoši tai pašai metodei, kas tiks izmantota, vēršoties Tiesā saskaņā ar 260. panta 2. punktu, kā izklāstīts tās Paziņojuma SEC(2005) 1658 "[LESD 260.] panta īstenošana" (turpmāk tekstā – "2005. gada paziņojums") 14.–18. punktā.

37 Tāpēc soda noteikšanai esot jābalstās, pirmkārt, uz pārkāpuma smagumu, otrkārt, uz tā ilgumu un, treškārt, uz vajadzību nodrošināt paša soda preventīvo iedarbību, lai izvairītos no recidīviem.

38 Pirmām kārtām, runājot par pārkāpuma smagumu, saskaņā ar 2005. gada paziņojuma 16. punktu un 2011. gada paziņojumu smaguma koeficientu Komisija noteica, ņemot vērā divus parametrus, proti, pirmkārt, Savienības tiesību normu, kas ir pārkāpuma priekšmets, nozīmīgumu un, otrkārt, tā ietekmi uz vispārējām un konkrētām interesēm.

39 Tādējādi, pirmkārt, Komisija norāda, ka Direktīva 2018/1972 ir galvenais tiesību akts elektronisko sakaru jomā. Vispirms Eiropas Elektronisko sakaru kodekss (turpmāk tekstā – "EESK") modernizējot Savienības tiesisko regulējumu elektronisko sakaru jomā, stiprinot patērētāju izvēli un tiesības, nodrošinot augstākus sakaru pakalpojumu standartus un veicinot ieguldījumus ļoti augstas veiktspējas tīklos un bezvadu piekļuvi ļoti augstas veiktspējas savienojamībai visā Savienībā. Turpinājumā EESK paredzot noteikumus par elektronisko sakaru nozares organizāciju, tostarp tās institucionālo struktūru un pārvaldību. Tā noteikumi pastiprinot valsts regulatīvo iestāžu lomu, nosakot minimālo kompetenču kopumu šīm iestādēm, stiprinot to neatkarību, nosakot kritērijus iecelšanai amatā un informācijas paziņošanas pienākumus. Turklāt EESK nodrošinot arī efektīvu radiofrekvenču spektra (turpmāk tekstā – "spektrs") pārvaldību. Šie noteikumi uzlabojot dalībvalstu prakses saskaņotību attiecībā uz būtiskiem spektra atļauju aspektiem. Ar minētajiem noteikumiem tiekot veicināta konkurence starp infrastruktūru un ļoti augstas veiktspējas tīklu izvēršanu visā Savienībā. Visbeidzot EESK reglamentējot dažādus elektronisko sakaru pakalpojumu sniegšanas aspektus, tostarp universālā pakalpojuma saistības, numerācijas resursus un galalietotāju tiesības. Šo noteikumu pastiprināšanas mērķis esot palielināt patērētāju drošību un aizsardzību – jo īpaši piekļuvi šiem pakalpojumiem par pieņemamu cenu.

40 Otrkārt, Direktīvas 2018/1972 netransponēšana Slovēnijas tiesībās, no vienas puses, kaitējot regulēšanas praksei visā Savienībā attiecībā uz elektronisko sakaru sistēmas pārvaldību, spektra atļaujām un tirgus piekļuves noteikumiem. Tāpēc uzņēmumi negūstot labumu nedz no konsekventākām un paredzamākām procedūrām esošā spektra izmantošanas tiesību piešķiršanai vai atjaunošanai, nedz no regulējuma paredzamības, kas izriet no spektra izmantošanas licenču minimālā 20 gadu termiņa. Šādi trūkumi tieši ietekmējot ļoti augstas veiktspējas tīklu pieejamību un izvēršanu Savienībā. No otras puses, patērētāji nevar gūt labumu no virknes praktisku priekšrocību, kas viņiem piešķirtas ar šo direktīvu, piemēram, no risinājumiem, lai piekļūtu cenas ziņā pieejamu sakaru pakalpojumu sniegšanai, prasības viņiem sniegt skaidru informāciju par līgumiem, pienākuma piemērot pārredzamus tarifus, tīklu nodrošinātāju maiņas vienkāršošanas, lai veicinātu pieejamākas mazumtirdzniecības cenas, un pienākuma operatoriem sniegt galalietotājiem ar invaliditāti līdzvērtīgu piekļuvi sakaru pakalpojumiem.

41 Tā kā Slovēnijas Republika Komisijai ir paziņojusi par ļoti neliela skaita Direktīvas 2018/1972 pantu transponēšanas pasākumiem, Komisija piedāvā smaguma koeficientu 9.

42 Otrām kārtām, attiecībā uz pienākumu neizpildes ilgumu Komisija apgalvo, ka tas atbilst laikposmam no nākamās dienas pēc Direktīvas 2018/1972 transponēšanas termiņa beigām, proti, 2020. gada 22. decembra, līdz dienai, kad šī sprieduma 32. punktā konstatētā pienākumu neizpilde beidzās, proti, datumam pirms dienas, kad Slovēnijas Republika bija panākusi atbilstību, kas notika 2022. gada 10. novembrī, proti, datumam, kurā stājās spēkā transponēšanas likums, kas norādīts šī sprieduma 15. punktā. No tā izrietot, ka pienākumu neizpilde ilga 688 dienas.

43 Trešām kārtām, attiecībā Slovēnijas Republikas maksātspēju Komisija ir piemērojusi reizinātāju "n", kas paredzēts tās Paziņojumā 2019/C 70/01 "Izmaiņas vienreizēju soda maksājumu [naudas sodu] un dienas kavējuma naudas aprēķina metodē, kuras Komisija ierosinājusi saistībā ar

pārkāpumu procedūrām Eiropas Savienības Tiesā" (OV 2019, C 70, 1. lpp.). Šajā reizinātājā tiktu ņemti vērā divi elementi, proti, iekšzemes kopprodukts (IKP) un attiecīgās dalībvalsts institucionālā ietekme, ko veido šai dalībvalstij Eiropas Parlamentam piešķirto vietu skaits.

44 Lai gan Tiesa 2022. gada 20. janvāra spriedumā Komisija/Grieķija (Valsts atbalsta atgūšana – *Ferronickel*) (C-51/20, EU:C:2022:36) jau esot apšaubījusi gan otrā elementa, gan šajā paziņojumā paredzētā korekcijas koeficienta 4,5 atbilstību, tomēr Komisija šajā gadījumā nolēma piemērot tajā paredzētos kritērijus, gaidot, kad tiks pieņemts jauns paziņojums, kurā būtu ņemta vērā šī nesenā Tiesas judikatūra.

45 Tādējādi saskaņā ar Komisijas Paziņojumu 2022/C 74/02 "Par to datu atjaunināšanu, kurus izmanto, lai aprēķinātu sodanaudas [naudas sodus] un kavējuma naudas, ko Komisija Eiropas Savienības Tiesai ierosina piemērot pārkāpumu procedūrās" (OV 2022, C 74, 2. lpp.; turpmāk tekstā – "2022. gada paziņojums") reizinātājs "n " Slovēnijas Republikai esot 0,17.

46 Runājot par naudas soda apmēra noteikšanu, no 2005. gada paziņojuma 20. punkta izrietot, ka tam vismaz vajadzētu būt noteiktam minimālajam apmēram, atspoguļojot principu, ka ikviens Savienības tiesību ilgstošas neizpildes gadījums pats par sevi neatkarīgi no jebkādiem atbildību pastiprinošiem apstākļiem ir tiesiskuma principa aizskārums tiesiskā kopienā, un tas prasa reālu sodu. Saskaņā ar 2022. gada paziņojumu minimālais naudas sods Slovēnijas Republikai būtu 383 000 EUR.

47 Piemērojot metodi, kas noteikta 2005. un 2011. gada paziņojumos, ja naudas soda aprēķina rezultāts pārsniedz šo minimālo naudas sodu, Komisija piedāvājot Tiesai naudas sodu noteikt, reizinot dienas naudas sodu ar dienu skaitu, kas atbilst pārkāpuma ilgumam, šajā gadījumā 688 dienām.

48 Tādējādi naudas soda dienas summa esot jāaprēķina, reizinot vienoto pamatsummu, kas piemērojama naudas soda dienas summas aprēķināšanai, ar smaguma koeficientu un reizinātāju "n". Atbilstoši 2022. gada paziņojumam šī vienotā pamatsumma esot 909 EUR. Šajā lietā smaguma koeficients ir 9. Reizinātājs "n" ir 0,17. No tā izrietot, ka naudas sods ir 1390,77 EUR dienā.

49 Tātad naudas sods esot jānosaka 958 240,53 EUR.

50 Slovēnijas Republika uzskata, ka šāda summa ir pārmērīga.

51 Vispirms, runājot par smaguma koeficientu, Direktīvas 2018/1972 netransponēšanas Slovēnijas tiesībās ietekme uz vispārējām un konkrētām interesēm neesot tik nozīmīga, kā to apgalvo Komisija.

52 Slovēnijas Republika apgalvo, ka 2022. gada 18. martā tā esot nosūtījusi Komisijai atbilstības tabulu, kurā esot uzskaitījusi Slovēnijas tiesību normas, ar kurām ir nodrošināta šīs direktīvas daļēja transponēšana. Šo tiesību normu ieviešanas dēļ minētās direktīvas netransponēšanas sekas esot mazākas nekā Komisijas paredzētās sekas.

53 Turklāt Slovēnijas Republikas pastāvīgie centieni pēc iespējas ātrāk sasniegt Direktīvas 2018/1972 mērķus atspoguļojot arī šīs dalībvalsts pastāvīgos panākumus attiecībā uz tās klasifikāciju Komisijas izstrādātajā *DESI* (*Digital Economy and Society Index*) (Digitālās ekonomikas un sabiedrības indekss), kas atspoguļo vispārējo digitalizācijas stāvokli Savienībā un katras dalībvalsts panākto progresu digitālās konkurētspējas ziņā.

54 Turpinājumā attiecībā uz pārkāpuma ilguma koeficientu Slovēnijas Republika norāda, ka pretēji Komisijas izmantotajai metodei laikposms, kas jāņem vērā, lai noteiktu šo ilgumu, ir nevis tas, kurš sākas nākamajā dienā pēc attiecīgajā direktīvā noteiktā transponēšanas termiņa beigām, bet saskaņā ar judikatūru – laikposms, kas sākas argumentētajā atzinumā noteiktā termiņa beigās.

55 Visbeidzot attiecībā uz reizinātāju "n" Slovēnijas Republika it īpaši balstās uz 2022. gada 20. janvāra sprieduma Komisija/Grieķija (Valsts atbalsta atgūšana – *Ferronickel*) (C-51/20, EU:C:2022:36) 111.–117. punktu, lai apgalvotu, ka Komisija ir kļūdaini ņēmusi vērā šīs dalībvalsts institucionālo ietekmi Savienībā un piemērojusi Paziņojumā 2019/C 70/01 paredzēto korekcijas koeficientu 4,5, kas minēts šī sprieduma 43. punktā.

56 Komisija atbild, pirmkārt, ka saistībā ar attiecīgā pārkāpuma smagumu, tā, ņemot vērā Slovēnijas Republikas paziņoto daļējo transpozīciju, piedāvāja piemērot koeficientu 9. Sešu Direktīvas 2018/1972 pantu, kuros ietilpst 127. pants, transponēšana nepamatojot zemāka smaguma koeficienta pieņemšanu, vēl jo vairāk tāpēc, ka panti, uz kuriem Slovēnijas Republika atsaucas savā iebildumu rakstā, nevar tikt uzskatīti par tādiem, kas nodrošina pilnīgu transponēšanu. Turklāt Slovēnijas Republikas virzībai *DESI* indeksa klasifikācijā neesot nozīmes, lai noteiktu šī pārkāpuma smagumu.

57 Otrkārt, attiecībā uz pārkāpuma ilgumu Komisija atgādina, ka saskaņā ar 2005. gada paziņojuma 17. punktu, kā arī 2011. gada paziņojuma 27. un 31. punktu laikposms, kas jāņem vērā, lai noteiktu šo ilgumu un aprēķinātu tā koeficientu, ir laikposms no dienas, kurā beidzās attiecīgajā direktīvā noteiktais transponēšanas termiņš, līdz dienai, kad Komisija nolēma vērsties Tiesā.

58 Tas neliedzot Tiesai ņemt vērā atšķirīgu laikposmu, un faktiski tā nosaka pienākumu neizpildes ilgumu, par tās beigu datumu uzskatot datumu, kurā Tiesa izvērtē faktus, nevis datumu, kurā Komisija vēršas Tiesā. Tā kā Komisija nevarēja balstīties uz šo pirmo datumu, tai bija jāizmanto citi sākuma un beigu datumi, lai noteiktu šo ilgumu un aprēķinātu tā koeficientu.

59 Komisija uzskata, ka, aprēķinot šo koeficientu, jāņem vērā viss laikposms, kas pagājis kopš attiecīgās direktīvas transponēšanas termiņa beigām. Tiesvedībās sakarā ar pienākumu neizpildi mērķis, kāpēc jāņem vērā argumentētajā atzinumā noteiktā termiņa beigu datums, lai pierādītu pienākumu neizpildi LESD 260. panta 1. punkta izpratnē, esot noteikt, vai šī pienākumu neizpilde pastāvēja tieši šajā datumā. Principā pienākumu neizpildes ilgums neaprobežojoties tikai ar minēto datumu, bet attiecoties uz visu pārkāpuma laikposmu, kas bija sācies nevis vienkārši argumentētajā atzinumā noteiktā termiņa beigās, bet gan attiecīgās direktīvas transponēšanas termiņa beigās. Tādējādi nevar uzskatīt, ka pienākumu neizpilde sākas tikai pēc argumentētajā atzinumā noteiktā termiņa beigām.

60 Šāda pieeja atbilstot vienlīdzīgas attieksmes principam. Ja pienākumu neizpildes sākuma datums, kas jāņem vērā, lai aprēķinātu tās ilguma koeficientu un piemērotu sodu, bija argumentētajā atzinumā noteiktā termiņa beigu datums, šīs pienākumu neizpildes ilgums ir atkarīgs no pirmstiesas procedūras ilguma. Tas varētu radīt nevienlīdzīgu attieksmi pret dalībvalstīm, kurām ir noteikts viens un tas pats transponēšanas termiņš.

61 Komisija arī uzsver, ka atbilstošais datums, lai noteiktu pārkāpuma ilgumu, ir atkarīgs no šī pārkāpuma priekšmeta. LESD 260. panta 2. punktā paredzētajā procedūrā runa esot par Tiesas sprieduma neizpildi, līdz ar to atbilstošais hronoloģiskais atskaites punkts esot šī sprieduma pasludināšanas datums. Savukārt 260. panta 3. punktā paredzētās procedūras gadījumā pārkāpums izpaužoties tādējādi, ka dalībvalsts nav paziņojusi direktīvas transponēšanas pasākumus, tāpēc atbilstošais hronoloģiskais atskaites punkts esot datums, sākot no kura šī dalībvalsts nav izpildījusi pienākumu paziņot šos transponēšanas pasākumus.

62 Atbildes rakstā uz repliku Slovēnijas Republika apgalvo, ka naudas soda uzlikšana vairs nav pamatota, jo Direktīva 2018/1972 Slovēnijas tiesībās ir pilnībā transponēta 2022. gada 10. novembrī.

– *Tiesas vērtējums*

63 Tā kā, kā izriet no šī sprieduma 32. punkta, ir pierādīts, ka argumentētajā atzinumā noteiktā termiņa beigās Slovēnijas Republika nebija paziņojusi Komisijai Direktīvas 2018/1972 pilnīgas transponēšanas pasākumus LESD 260. panta 3. punkta izpratnē, šādi konstatētā pienākumu neizpilde ietilpst šīs tiesību normas piemērošanas jomā.

64 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru naudas soda samaksas atbilstoši šai tiesību normai piespriešana balstās uz izvērtējumu, kāda ir attiecīgās dalībvalsts pienākumu neizpildes iedarbība uz privātajām un sabiedriskajām interesēm, it īpaši, ja pienākums nav ticis izpildīts ilgstoši (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 25. februāris, Komisija/Spānija (Personas datu direktīva – Krimināltiesību joma), C-658/19, EU:C:2021:138, 54. punkts un tajā minētā judikatūra).

65 Attiecībā uz iespēju noteikt naudas sodu šajā lietā jāatgādina, ka tieši Tiesai – katrā lietā un ņemot vērā konkrētās izskatāmās lietas apstākļus, kā arī Tiesas ieskatā vajadzīgo pārliecināšanas un atturēšanas pakāpi – jānosaka atbilstoši finansiālie sodi, lai tostarp novērstu Savienības tiesību līdzīgu pārkāpumu atkārtošanos (spriedums, 2021. gada 25. februāris, Komisija/Spānija (Personas datu direktīva – Krimināltiesību joma), C-658/19, EU:C:2021:138, 69. punkts un tajā minētā judikatūra).

66 Šajā lietā jāuzskata, ka, lai arī Slovēnijas Republika ir sadarbojusies ar Komisijas dienestiem visā pirmstiesas procedūras laikā un ir tos informējusi par iemesliem, kuru dēļ tā nav varējusi nodrošināt Direktīvas 2018/1972 transponēšanu Slovēnijas tiesībās, visi tiesiskie un faktiskie apstākļi, kas saistīti ar konstatēto pienākumu neizpildi, proti, tas, ka argumentētajā atzinumā noteiktā termiņa beigās un pat šīs prasības celšanas dienā nebija paziņoti pasākumi, kuri vajadzīgi, lai pilnībā transponētu šo direktīvu, ir norāde uz to, ka, lai efektīvi novērstu tādu pašu Savienības tiesību pārkāpumu atkārtošanos nākotnē, jāpieņem tāds preventīvs pasākums kā naudas soda noteikšana (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2021. gada 25. februāris, Komisija/Spānija (Personas datu direktīva– Krimināltiesību joma), C-658/19, EU:C:2021:138, 70. punkts un tajā minētā judikatūra).

67 Tādēļ ir lietderīgi noteikt Slovēnijas Republikai naudas sodu.

68 Attiecībā uz šī naudas soda aprēķināšanu jāatgādina, ka Tiesai, īstenojot tai šajā ziņā Komisijas priekšlikumu ietvaros esošo novērtējuma brīvību, jānosaka naudas soda – kuru dalībvalstij var piespriest maksāt saskaņā ar LESD 260. panta 3. punktu – apmērs tādējādi, lai tas būtu, pirmkārt, pielāgots apstākļiem un, otrkārt, samērīgs ar izdarīto pārkāpumu. Šajā ziņā būtiski ir tādi faktori kā

konstatētās pienākumu neizpildes smagums, tās ilgums un attiecīgās dalībvalsts maksātspēja (spriedums, 2021. gada 25. februāris, Komisija/Spānija (Personas datu direktīva – Krimināltiesību joma), C-658/19, EU:C:2021:138, 73. punkts un tajā minētā judikatūra).

69 Pirmām kārtām, attiecībā pārkāpuma smagumu jāatgādina, ka pienākums veikt valsts pasākumus, lai nodrošinātu direktīvas pilnīgu transponēšanu, un pienākums paziņot šos pasākumus Komisijai ir dalībvalstu pienākumi, kas ir būtiski, lai nodrošinātu Savienības tiesību pilnīgu efektivitāti, un ka tādējādi jāuzskata, ka šo pienākumu neizpildei ir noteikta smaguma pakāpe (spriedums, 2021. gada 25. februāris, Komisija/Spānija (Personas datu direktīva – Krimināltiesību joma), C-658/19, EU:C:2021:138, 74. punkts un tajā minētā judikatūra).

70 Šajā lietā jākonstatē – kā izriet no šā sprieduma 32. punkta –, ka argumentētajā atzinumā noteiktā termiņa, ko Komisija ir pagarinājusi, beigās, proti, 2022. gada 23. februārī, Slovēnijas Republika nebija izpildījusi tai Direktīvā 2018/1972 noteiktos transponēšanas pienākumus, tāpēc Savienības tiesību pilnīga efektivitāte nav tikusi nodrošināta. Šīs pienākumu neizpildes smagumu pastiprina apstāklis, ka šajā datumā Slovēnijas Republika vēl nebija paziņojusi nevienu šīs direktīvas transponēšanas pasākumu.

71 Turklāt, kā uzsver Komisija, Direktīva 2018/1972 ir galvenais tiesību akts elektronisko sakaru jomā.

72 Vispirms – it īpaši saskaņā ar Direktīvas 2018/1972 1. panta 1. punktu ar to "izveido saskaņotu satvaru elektronisko sakaru tīklu, elektronisko sakaru pakalpojumu, saistīto iekārtu un saistīto pakalpojumu, kā arī konkrētu galiekārtu aspektu regulēšanai. Tā nosaka valsts regulatīvo iestāžu un attiecīgā gadījumā citu kompetento iestāžu uzdevumus un izveido procedūru kopumu, lai nodrošinātu tiesiskā regulējuma saskaņotu piemērošanu visā Savienībā".

73 Turpinot – saskaņā ar šīs direktīvas 1. panta 2. punktu tās mērķis, pirmkārt, ir ieviest tādu iekšējo tirgu elektronisko sakaru tīklos un pakalpojumos, kas rada ļoti augstas veiktspējas tīklu izvēršanu un ieviešanu, noturīgu konkurenci, elektronisko sakaru pakalpojumu sadarbspēju, pieejamību, tīklu un pakalpojumu drošību un labumu galalietotājam un, otrkārt, ar pilnvērtīgas konkurences un izvēles palīdzību visā Savienībā nodrošināt kvalitatīvus, lētus, publiski pieejamus pakalpojumus, novērst apstākļus, kuros tirgus nepietiekami apmierina galalietotāju vajadzības, tostarp galalietotāju ar invaliditāti vajadzības, lai viņi varētu piekļūt pakalpojumiem vienlīdzīgi ar citiem, un noteikt nepieciešamās galalietotāju tiesības.

74 Visbeidzot – kā izriet no Direktīvas 2018/1972 2. un 3. apsvēruma, ar to ir izdarīti grozījumi tiesiskajā regulējumā, kas bija spēkā pirms tās pieņemšanas, lai ņemtu vērā tehnoloģiju un tirgus attīstību.

75 Kā pamatoti norāda Komisija, tas, ka Slovēnijas Republika nav transponējusi Direktīvu 2018/1972, pirmkārt, kaitē regulēšanas praksei attiecībā uz elektronisko sakaru sistēmas pārvaldību visā Savienībā, atļaujām, kas saistītas ar spektru, un noteikumiem par piekļuvi tirgum. Tāpēc uzņēmumi negūst labumu ne no saskaņotākām un paredzamākām procedūrām esošā spektra lietošanas tiesību piešķiršanai vai atjaunošanai, ne no regulēšanas paredzamības, kas izriet no spektra izmantošanas licenču minimālā 20 gadu termiņa. Šādi trūkumi tieši ietekmē ļoti augstas veiktspējas tīklu pieejamību un izvēršanu Savienībā. Otrkārt, patērētāji nevar izmantot virkni reālu ieguvumu, kas tiem piešķirti ar šo direktīvu, piemēram, risinājumus, lai piekļūtu cenas ziņā pieejamu sakaru pakalpojumu sniegšanai, prasību viņiem sniegt skaidru informāciju par

līgumiem, pienākumu piemērot pārredzamus tarifus, tīklu nodrošinātāju maiņas vienkāršošanu, lai veicinātu pieejamākas mazumtirdzniecības cenas, un pienākumu operatoriem sniegt galalietotājiem ar invaliditāti līdzvērtīgu piekļuvi sakaru pakalpojumiem.

76 Otrām kārtām, attiecībā uz pārkāpuma ilgumu jāatgādina, ka tas principā jānovērtē, ņemot vērā datumu, kurā Tiesa izvērtē faktus, un ka šis faktu vērtējums jāuzskata par notikušu brīdī, kad tiek pabeigts process (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 25. februāris, Komisija/Spānija (Personas datu direktīva – Krimināltiesību joma), C-658/19, EU:C:2021:138, 79. punkts un tajā minētā judikatūra).

77 Pirmkārt, attiecībā uz to, kad sākas laikposms, kas jāņem vērā, nosakot atbilstoši LESD 260. panta 3. punktam uzliekamā naudas soda apmēru, Tiesa ir nospriedusi, ka – atšķirībā no dienas kavējuma naudas gadījuma – atsauces datums, lai izvērtētu aplūkotās pienākuma neizpildes ilgumu, ir nevis datums, kurā beidzies argumentētajā atzinumā noteiktais termiņš, bet gan attiecīgajā direktīvā paredzētais transponēšanas termiņa beigu datums (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2020. gada 16. jūlijs, Komisija/Rumānija (Nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas novēršana), C-549/18, EU:C:2020:563, 79. punkts, un 2020. gada 16. jūlijs, Komisija/Īrija (Nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas novēršana), C-550/18, EU:C:2020:564, 90. punkts).

78 Šajā lietā nav pamatoti apstrīdēts, ka, beidzoties Direktīvas 2018/1972 124. pantā paredzētajam transponēšanas termiņam, proti, 2020. gada 21. decembrī, Slovēnijas Republika nebija nedz pieņēmusi normatīvos un administratīvos aktus, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu šīs direktīvas pilnīgu transponēšanu, nedz arī – tātad – paziņojusi tos Komisijai.

79 Otrkārt, savos apsvērumos par Komisijas secinājumu pielāgošanu Slovēnijas Republika neapstrīd, ka Direktīvas 2018/1972 transponēšana Slovēnijas tiesībās var tikt uzskatīta par pabeigtu 2022. gada 10. novembrī.

80 No tā izriet, ka šī sprieduma 32. punktā konstatētā pienākumu neizpilde turpinājās laikposmā no 2020. gada 22. decembra līdz 2022. gada 11. novembrim, proti, 688 dienas, un tas ir ļoti ilgs laikposms.

81 Tomēr jāņem vērā, ka šis ilgums daļēji varēja izrietēt no ārkārtas apstākļiem, kas saistīti ar Covid-19 pandēmiju. Slovēnijas Republika apgalvo, un tas netiek apstrīdēts, ka šie neparedzamie un no tās gribas neatkarīgie apstākļi ir aizkavējuši Direktīvas 2018/1972 transponēšanai nepieciešamo likumdošanas procesu un tādējādi pagarinājuši laikposmu, kurā turpinājās šī pienākumu neizpilde.

82 Trešām kārtām, runājot par attiecīgās dalībvalsts maksātspēju, no Tiesas judikatūras izriet, ka jāņem vērā šīs dalībvalsts IKP, kāds tas ir brīdī, kad Tiesa pārbauda faktus (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2020. gada 16. jūlijs, Komisija/Rumānija (Nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas novēršana), C-549/18, EU:C:2020:563, 85. punkts, un 2020. gada 16. jūlijs, Komisija/Īrija (Nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas novēršana), C-550/18, EU:C:2020:564, 97. punkts).

83 Komisija ierosina ņemt vērā ne tikai Slovēnijas Republikas IKP, bet arī tās institucionālo ietekmi Savienībā – to izsaka vietu skaits, kas šai dalībvalstij ir Eiropas Parlamentā. Komisija arī uzskata, ka jāizmanto korekcijas koeficients 4,5, lai nodrošinātu soda, kuru tā lūdz Tiesu noteikt minētajai dalībvalstij, samērīgumu un preventīvo raksturu.

84 Tomēr Tiesa nesen ļoti skaidri ir precizējusi, pirmkārt, ka attiecīgās dalībvalsts institucionālās ietekmes ņemšana vērā nešķiet nepieciešama, lai nodrošinātu pietiekamu preventīvu ietekmi un liktu šai dalībvalstij mainīt savu pašreizējo vai nākotnes rīcību, un, otrkārt, ka Komisija nav pierādījusi objektīvus kritērijus, uz kuru pamata tā ir noteikusi korekcijas koeficienta vērtību 4,5 (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 20. janvāris, Komisija/Grieķija (Valsts atbalsta atgūšana – *Ferronickel*), C-51/20, EU:C:2022:36, 115. un 117. punkts).

85 Ņemot vērā visus šīs lietas apstākļus un ievērojot novērtējuma brīvību, kas Tiesai atzīta LESD 260. panta 3. punktā, kurā paredzēts, ka Tiesa, uzliekot maksāt naudas sodu, nevar pārsniegt Komisijas norādīto summu, jāuzskata, ka, lai efektīvi novērstu tādu Direktīvas 2018/1972 124. panta pārkāpumam analoģisku pārkāpumu atkārtošanos turpmāk, kas ietekmē Savienības tiesību pilnīgu efektivitāti, ir pamats piemērot naudas sodu 800 000 EUR.

86 Tātad Slovēnijas Republikai jāpiespriež samaksāt Komisijai naudas sodu 800 000 EUR.

Par tiesāšanās izdevumiem

87 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 138. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Atbilstoši šā paša reglamenta 141. panta 1. punktam pusei, kas atsakās no prasības, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja pretējā puse to ir prasījusi apsvērumos par atteikšanos no prasības. Šajā 141. panta 2. punktā tomēr ir paredzēts, ka pēc tā lietas dalībnieka pieteikuma, kurš atsakās no prasības, tiesāšanās izdevumus sedz otrs lietas dalībnieks, ja to pamato tā rīcība. Visbeidzot saskaņā ar minētā 141. panta 4. punktu, ja nav prasījumu par tiesāšanās izdevumiem, katrs lietas dalībnieks savus tiesāšanās izdevumus sedz pats.

88 Šajā gadījumā, lai gan Komisija ir prasījusi piespriest Slovēnijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un pienākumu neizpilde ir tikusi konstatēta, šī iestāde ir daļēji atteikusies no savas prasības, neprasot, lai šī dalībvalsts atlīdzina ar šo prasību saistītos tiesāšanās izdevumus. Turklāt savos apsvērumos par Komisijas atteikšanos no prasības minētā dalībvalsts nav lūgusi piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

89 Ņemot to vērā, jānorāda, ka Komisijas atteikšanās no prasības bija Slovēnijas Republikas attieksmes rezultāts, jo šī dalībvalsts pieņēma un paziņoja Komisijai Direktīvas 2018/1972 pilnīgas transponēšanas pasākumus tikai pēc šīs prasības celšanas, un ka šīs attieksmes dēļ šīs iestādes lūgums piespriest minētajai dalībvalstij maksāt kavējuma naudu ir zaudējis priekšmetu un Komisija to ir atsaukusi.

90 Šādos apstākļos, tā kā nav iespējams atbilstoši nošķirt tiesāšanās izdevumus, kas ir saistīti ar šī sprieduma 32. punktā konstatēto pienākumu neizpildi, un tos, kuri ir saistīti ar Komisijas daļēju atteikšanos no prasības, jānolemj, ka Slovēnijas Republika sedz savus, kā arī atlīdzina Komisijas tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (devītā palāta) nospriež:

1) **Tā kā Slovēnijas Republika argumentētajā atzinumā noteiktā termiņa – ko Eiropas Komisija ir pagarinājusi – beigās nav pieņēmusi normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai īstenotu Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu (ES) 2018/1972 (2018. gada 11. decembris) par Eiropas Elektronisko sakaru kodeksa izveidi, un tātad nav informējusi Komisiju par šādiem aktiem, tā nav izpildījusi saskaņā ar šīs direktīvas 124. panta 1. punktu tai saistošos pienākumus.**

2) **Slovēnija Republika samaksā Eiropas Komisijai naudas sodu 800 000 EUR.**

3) **Slovēnijas Republika sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus.**

[Paraksti]